Pregaria.cat

Entrada

Silenci exterior i silenci interior

Un espai de silenci és una bona condició per ajudar a la pregària. Quan vivim en llocs en els quals el soroll és part de la normalitat, el silenci ambiental és una vertadera ajuda per a la meditació i la pregària. Si entres a una església, tan sols allunyar-te del carrer sembla que t'ajuda a interioritzar. Quan vas al bosc o al costat del mar, a determinades hores, l'ambient convida a l'oració.

El silenci representa un cert descans per als nostres sentits, ens ajuda a entrar en el nostre interior o a mirar amb els ulls d'una manera diferent i fins nova. Totes aquestes són coses que afavoreixen i poden ajudar a la profunditat personal. És per això que generalment les cases orientades a fer recessos i exercicis estan en llocs tranquils i tenen cura de crear espais silenciosos i recollits.

No és que el soroll faci la pregària impossible, només la pot dificultar. Hi ha persones que en ple soroll poden adreçar-se al Senyor, examinar les emocions del seu esperit, constatar el que cal fer i fins escoltar en el mateix soroll aquell element que el transcendeix. Quan es dóna aquesta possibilitat normalment és perquè aquestes persones viuen un silenci interior molt potent que és capaç de superar el soroll de fora.

Silenci interior significa manca de sorolls interns, espirituals, i per tant un espai lliure, no condicionant i disponible. Hi ha diverses modalitats de silenci interior, i en poden destacar dues, la buidor i la comunió. No són contraposades, però hi ha diferència entre elles. La buidor és quan tot calla interiorment. S'ha anat buidant de tot raonament, de tota imaginació, reflexió i memòria. Hi resta un estat afectiu que pot ser intens i també molt suau, quasi imperceptible a cops, esdevé de gran descans, fins d'absència, i depenent de persones i situacions és com una verdadera teràpia pacificadora. Quan arriba el retorn a les realitats que ens envolten i a l'experiència mental i afectiva, la persona que s'ha buidat generalment es troba millor, se sent més ella i accentua la possibilitat d'entendre millor el que viu.

Hi ha una segona modalitat de silenci interior, que a vegades neix de la mateixa buidor i altres es pot rebre com un do que arriba. Silenci de comunió és una forma connatural de presència interior i participació essencial. Et sents en comunió amb la natura, amb determinades persones, amb Déu.

Més enllà de mots, pensaments, sensacions, vibracions i discursos, en el recés de tot, experimentes que ets una part d'un tot, que dintre de tot hi ha l'Amor, que l'univers és la teva llar original, i que sempre Ell, el Senyor, viu dintre teu i et va transformant en Ell, sense cap confusió ni barreja. Sant Francesc d'Assis ho expressava amb aquestes paraules: *Deus meus et omnia*, Déu meu i totes les coses.

Cerquem el silenci de fora, i, no cal dir, el de dintre, la buidor i la comunió… per poder esdevenir bons deixebles i persones molt actives per a un món millor.

Jesús Renau sj.